

Jeg skal tillade mig at erindre om, hvad der er den egentlige Grundbe- i de mange Ytringer, der den Dag bleve brugte af det ærede Medlem, og som have deres egen Historie. Det er denne: Hæren skal bestaa af to Dele; den ene er en staaende Hær, en Liniehær, der skal bruges til at forsvare Landet, naar Fjenden kommer, og skal være det første Opbud. Den anden Del af Hæren er Landeværnet, og om Landeværnet gjælder det først og fremmest, at dette Landeværn skal være i Besiddelse af sine egne Baaben, det skal have sine Baaben og, som det ved en anden Leilighed er sagt, ogsaa sine Armaturgjenstande hjemme hos sig, og derved skal det i særlig Grad være let at organisere for at kunne møde de ydre Fjender, men tillige for at kunne møde og være et Bærn for Folkets Frihed indadtil. Nu blev der sagt idag: „Ja, Meningen af disse Ord er den, at et Folk, som overhovedet er militært opdraget og vant til at færdes i Baaben, er et Folk, som i det Hele er hjætt og mandigt og modigt og overhovedet har det Sindelag, der hører til for at værne om sin Frihed.“ Men har da ikke vort danske Folk og særlig det Folk, som Hæretallet repræsenterer, vist sig tilstrækkelig modigt, kraftigt og frihedsfindet, uden at have Baaben og Armatuur til sin Raadighed? Skal den nye Aand nu virkelig først komme ind i vor Befolkning derved, at de Mænd, som i en vis Måder — lad mig sige med det 24de eller 25de Aar — gaa ud af Liniehæren og ind i Landeværnet — vi kunne gjerne i Stedet for det 25de sige det 27de eller 28de Aar eller det 30te Aar; thi det er ikke det Væsenlige — skal Aanden først komme ind i Folket derved, at udtjente Soldater fra Liniehæren have hængende deres Sabel og Rifsel og maasse Uniformsfrakke hjemme i deres Stue? Nei, dette kan ikke være det ærede Medlems Mening. Meningen maa aabenbart være denne, at vi skulle have „Folket i Baaben“, „Bælgerne i Baaben“, fordi deri ligger et Bærn, som ellers savnes. Bærnet ligger ikke i Folket, men i det bevæbnede Folk, Folket i Baaben! Er dette ikke Meningen af det ærede Medlems sidste Ord, saa beder jeg ham gribe denne sidste Leilighed, der nu frembyder sig i denne Samling, til at afvise den. Jeg ser ikke rettere, end at dette nødvendigt maa være Meningen, og det blev da kun yderligere bestyrket ved den Maade, hvorpaa det ærede Medlem talte om, hvad dette bevæbnede Folk skulde udrette. Jeg undrer mig ikke længere over det ærede Medlems historiske Erindringer og den Maade, hvorpaa han fortæller saavel den ældste som Middelalderens og endelig den allernyeste Tids Historie. Jeg lykønsker Danmarks Ungdom til, at han ikke længer sidder i Skolen for at lære saadan Historie; thi Ungdommen kunde tro paa den og antage den for at være rigtig, medens man tør haabe, at de vogne Mænd, som høre en saadan Gjengivelse af Danmarks Historie,

hurtig og let ville komme paa det Næne med, at saaledes er det i Virkeligheden ikke gaaet til, hverken i den sjerne Oldtid eller i Middelalderen eller i vore Dage. Men det ærede Medlems Tilbageblik paa den moderneste Historie, hvad var det? Det var, at det bevæbnede Folk ude i Landet vilde være kommet til Udsættelse ved de forskjellige Leiligheder, hvor Kongemagten eller hvor Kongen efter hans Fremstilling skulde have været truet. Der skulde da indtræde den Situation, til hvilken Digteren sigtede, da han sang: „Naar Læberne vorde onde, kald, Konge, paa Din Bonde; vel er han graa og ringe, dog er han haard at tvinge.“ Den bevæbnede Bonde skulde være kommen ind til Hovedstaden for at være til Bærn mod de forskjellige Forsøg paa at omstyrte den bestaaende Orden. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem tænker sig, at Landeværnet skulde bestaa udelukkende af Bønder, eller om der ikke vilde være et Landeværn ogsaa i Hovedstaden; mon dog ikke det ærede Medlem ved de underlige Billeder, han kalder frem, et Niesblik skulde være bleven slaaet af den Tanke, at, hvis det overhovedet blev Etik og Sed i Danmark at gribe til Baaben for at forsvare den ene eller den anden politiske Opfattelse, saa maatte der være gaaet en anden Anvendelse af Baaben forud for denne Indkaldelse af Bonden til at forsvare det, som var angrebet? Det forekommer mig, at det Billede, det ærede Medlem kalder frem, er et Billede, som ganske fort betegnethedder Borgerkrig. Under en saadan Situation kunde det være tvivlsomt, hvem der var den Stærkeste; men hvad der ikke kan være tvivlsomt, det er, at Borgerne vilde forhandle med hinanden og afgjøre deres Meningsforskjel ved Hjælp af de Baaben, der ere udelte til dem i Stedet for at afgjøre den paa den Maade, der er foreskrevet i en lovlig ordnet Stat, og som der mig vitterligt ikke her i Danmark har været den sjerne Grund til at sjerne sig fra. De Ord, som af det ærede Medlem bleve benyttede under Hærens 2den Behandling, bleve, da vi sidst havde dette Thema for, forklarede saaledes af den ærede Formand, at han ikke kunde tro, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) derved havde sigtet til, at Borgerne skulde ved Hjælp af deres Baaben søge at tilfredsstille deres Onsker eller afgjøre deres indbyrdes politiske Tvætter, men at det bevæbnede Folk, Borgerne i Baaben, skulle kunne være en Beskyttelse „mod Bold“. Jeg tror, at end ikke i denne Form er den Tanke, som det ærede Medlem har givet Udtryk, berettiget; thi den Æneste, fra hvem Berettigelsen til at benytte Folket i Baaben kan og tør udgaa, den Æneste, fra hvem Opbudet til dette Bælgerfolk kan og tør lyde, er den Lovlige Magts Bærer. Bælgerne i Baaben maa ikke under nogen Betingelse eller under nogen som helst Omstændighed handle paa egen Haand og selv komme og yde et Forsvar for, hvad